

mája 1924 čís. 124 Sb. z. a n., patriaci medzi trestné činy spáchané z ne-
 dbalosti je len rázu subsidiárneho, lebo môže byť aplikovaný proti zod-
 povednému redaktorovi len vtedy, keď podľa § 1 cit. zákona mu neľze
 trestný čin, spáchaný obsahom tlačiva, pričítať podľa ustanovení trest-
 ného zákona, totiž, keď neuverejnil článok úmyselne. V dôsledku uvedenej
 subsidiarity sdiela priestupok podľa § 6 cit. zákona osud prečinu podľa
 § 1 tohoto istého zákona, pokiaľ ide o všetky ostatné predpoklady činu
 okrem toho, či čin sa stal úmyselne alebo iba z nechalosti. Ponevác
 v danom prípade by nebolo možno stíhať zodpovedného redaktora dr.
 J. U. pre prečin pomluvy spáchaný uverejnením cit. článku nielen pre
 nedostatok úmyselnosti, ale aj pre nedostatok zmocnenia, neľze ho pre
 nedostatok zmocnenia trestať ani za nechalosť v tom istom prípade.
 Niet preto pochybnosti, že vrchný súd, keď vyslovil, že v tomto prípade
 je možno dr. J. U. stíhať aj bez zmocnenia z úradnej moci a odsúdil ho
 pre priestupok podľa § 6 (teraz § 4) cit. zákona, spáchaný uverejnením
 celého hore opísaného článku, porušil ustanovenia §§ 4, 42 tr. p. a § 9
 čís. 6 prípadne § 11 zák. čl. XLI:1914. Porušenie cit. predpisov stalo sa
 v neprospech obžalovaného dr. J. U., lebo tento bol odsúdený pre cit.
 priestupok, ačkoľvek podľa uvedeného mal byť pre nedostatok zmoc-
 nenia podľa § 9 čís. 6, prípadne § 11 zák. čl. XLI:1914 v smysle § 326
 čís. 4 tr. p. oslobodený od obžaloby. Treba preto vyhoveť opravnému
 prostriedku pre zachovanie právnej jednotnosti, podanému generálnou
 prokuratúrou, vysloviť, že hore cit. rozsudkom vrchného súdu v Koši-
 ciach boli porušené ustanovenia §§ 4, 42 tr. p. a § 9 čís. 6, prípadne
 § 11 zák. čl. XLI:1914, v smysle § 442-VI. tr. p. zrušiť rozsudky uvedené
 v enunciiate a obžalovaného podľa § 326 čís. 4 tr. p. od obžaloby pre
 priestupok podľa § 6 (teraz § 4) zákona zo dňa 30. marca 1924 čís. 124
 Sb. z. a n. oslobodiť.

Čís. 4923.

**I. Ten, kto podáva zmätočnú sťažnosť, môže žiadať o opis rozsudku
 len pred uplynutím trojdennej lehoty k ohláseniu zmätočnej sťažnosti;
 z nezákonného doručenia rozsudku nevzniká mu právo odôvodniť zmä-
 točnú sťažnosť po uplynutí osmidennej lehoty v § 388 odst. 2 tr. p. sta-
 novenej.**

**II. »Silné rozčulenie« v smysle § 307 odst. 1 tr. zák. je len také, ktoré
 zatemňuje slobodu vôle a zbavuje páchatel'a duševnej rovnováhy, po-
 trebnej k rozváženiu činu.**

(Rozh. zo dňa 15. februára 1934, Zm IV 670/33.)

N a j v y š š í s ú d preskúmal trestnú vec proti A. O., obžalované-
 mu zo zločinu ťažkého poškodenia na tele, z ktorého nastala smrť, na
 základe verejného pojednávania následkom zmätočnej sťažnosti verej-
 ného obžalobcu a obžalovaného a vyniesol r o z s u d o k: Zmätočná
 sťažnosť obžalovaného a jej prevedenie sa odmietajú. Vyhovujúc zmä-
 točnej sťažnosti verejného obžalobcu z dôvodu zmätočnosti označeného

v bode 1 b) § 385 tr. p., zrušuje sa rozsudok porotného súdu, nakoľko čin obžalovaného bol kvalifikovaný aj podľa § 307 odst. I. tr. zák. a kvalifikácia činu podľa tohoto §u sa pomíja.

Z d ô v o d o v:

Proti rozsudku porotného súdu podali zmätočnú sťažnosť: 1. verejný obžalobca na základe bodu 1 b) § 385 tr. p., lebo čin obžalovaného bol mylne kvalifikovaný aj podľa odst. I. § 307 tr. zák., 2. obžalovaný čo do viny. Rozsudok bol vyhlásený obžalovanému dňa 19. októbra 1933. Dňa 25. novembra 1933 podal obžalovaný žiadosť o doručenie rozsudku jeho obhájci. Krajský súd žiadosti vyhovel a dňa 29. novembra 1933 bol doručený rozsudok obhájci. Dňa 2. decembra 1933 potom podal obžalovaný prevedenie zmätočnej sťažnosti. Ponevác však podľa § 388 tr. p. obžalovaný bol oprávnený žiadať doručenie rozsudku len do 3 dní po vyhlásení, jeho dňa 25. novembra 1933 podaná žiadosť bola opozdená a mala byť krajským súdom odmietnutá. Obžalovaný z toho omylu krajského súdu, že doručil rozsudok obhájci, nenadobudnul práva, aby podal prevedenie zmätočnej sťažnosti po uplynutí lehoty ku podaniu odôvodnenia zmätočnej sťažnosti §om 388 tr. p. stanovenej. Prevedenie zmätočnej sťažnosti bolo preto opozdene podané. Zmätočná sťažnosť obžalovaného sama s porušením § 390 tr. p. a § 31 por. nov. postráda označenia právneho dôvodu zmätočnosti, totiž tej konkrétnej právnej újmy, ktorú utrpel obžalovaný podľa svojho názoru.

Zmätočná sťažnosť verejného obžalobcu je základná. Porotcovia za pravdivé prijali, že dňa 2. októbra 1932 po obede prišiel obžalovaný A. O. spolu s desiatimi inými parobkami v Ch. na tanečnú zábavu do V. Väčšina z nich už z domova prišla ozbrojená. Behom zábavy M. G. upozornil obžalovaného, aby dal na seba pozor, aby ho J. M. nožom neudermil, pri čom obžalovanému odovzdal svoj revolver, nabitý jedným ostrým nábojom plášťovým. K večeru došlo medzi parobkami na bojisku, kde sa tančilo, ku bitke, na čo sa ch-skí parobkovia dali na útek. A. O. bol medzi nimi a na úteku pri ceste padol na zem a keď vstal, vytiahol z kapsy revolver a obrátivší sa do zadu, namieril zo vzdialenosti asi 15 krokov proti hromade ľudí, pred bojiskom stojacích, a vystrelil. Strelou touto zasiahnutý bol roľník M. R., ktorý sám sa bitky nezúčastnil a len pred bojiskom v hromade ľudí stál. Následkom utrpeného poranenia M. R. zomrel. Ďalej zistili porotcovia, že obžalovaný A. O. vykonal svoj čin, byvší rozrušený upozornením M. G. a bitkou behom zábavy medzi parobkami nastalou, tak aj prenasledovaním z bojiska utekajúcich ch-ských parobkov a svojim pádom na zem. Z týchto skutočností uvažovali porotcovia, že obžalovaný spáchal svoj čin v silnom rozčúlení. Tento právny názor porotcov je však mylný. Obžalovaný sa zúčastnil zábavy s kamarátmi, ktorí už z domova prišli s ním ozbrojení a behom zábavy sa tiež ozbrojil. Nebolo zistené, že by sám obžalovaný bol priamo ohrozovaný so strany J. M. O. sa nedal na útek z obavy pred napadnutím so strany J. M. Jestliže neskoršie došlo k bitke a obžalovaný, ktorý sa dal so svojimi kamarátmi na útek, pri tom padol, nemohlo to v ňom vyvolať také silné rozčúlenie, aké má na mysli § 307 tr.

zák., lebo s bitkou už musel počítať najpozdejšie vtedy, keď sa i sám ozbrojil. Nemohlo byť preto jeho rozčulenie, v ňom tým vyvolané, takého stupňa, že by zatemnilo slobodu jeho vôle tak, že by mu chýbala duševná rozvaha, potrebná k rozváženiu činu. Mýlili sa preto porotcovia, keď aj na 4. otázku danú im v smysle odst. 1 § 307 tr. zák. odpovedali kladne a následkom toho bol čin obžalovaného A. O. mylne kvalifikovaný a rozsudok trpí zmatečnosťou vyše uvedenou. Preto najvyšší súd pokračoval podľa odst. 1 § 33 por. nov. a pominul kvalifikáciu činu obžalovaného podľa odst. 1 § 307 tr. zák.

Čís. 4924.

Nalézací soud nevykročil z moci trestní (§ 281 čís. 11 tr. ř.), vyměřil-li za sbíhající se trestné činy, ohledně nichž bylo trestní řízení vyloučeno z trestního řízení o činech, souzených soudem porotním, doplňkový trest převyšující s (dřívějším) trestem, uloženým soudem porotním, sazbu 5 let, nepřevyšující však trest stanovený v zákoně na skutek nejprísněji trestný (porotní).

Záležel-li v násilné činnosti právě odpor činěný pachatelem vrchnosti, nejde o souběh zločinu § 81 tr. zák. se zločinem § 157 tr. zák., nýbrž o zločin § 81 tr. zák., trestný podle vyšší sazby § 82 tr. zák. (a lze tudíž použítí amnestie z 5. listopadu 1918, čís. 28 sb. z. a n.), třebaže z oné násilné činnosti vzešlo poškození na těle povahy v § 152 tr. zák. uvedené.

(Rozh. ze dne 19. února 1934, Zm I 950/32.)

Nejvyšší soud uznal jako soud zrušovací po ústním líčení o zmatečných stížnostech obžalovaných, jakož i o zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Kutné Hoře ze dne 30. září 1932 takto právem: Zmateční stížnost státního zastupitelství se zamítá.

Z podnětu zmateční stížnosti obžalovaných Josefa Š-a a Aloisa Š. se použitím § 290 tr. ř. napadený rozsudek ve výroku o vině ohledně těchto obžalovaných co do zločinu podle §§ 81 a 157 tr. zák., správně § 81 a § 82 odst. 2 tr. zák., jakož i ve výroku o trestu a ve výrocích s tím souvisejících jako zmatečný zrušuje a tyto obžalovaní se podle §§ 1 a 2 amnestie Národního výboru ze dne 5. listopadu 1918, čís. 28 sb. z. a n. a podle § 259 čís. 2 tr. ř. zprošťují z obžaloby, že v noci na 22. července 1931 u T. ve společnosti jako spolupachatelé a ve vzájemném dorozumnění Josefu V-ovi, přísežnému polnímu hajnému, tedy osobě v § 68 tr. zák. jmenované, při svém zjištění a zadržení, tedy u výkonu jeho služby v úmyslu, by výkon ten byl zmařen skutečným násilným vztažením ruky zprotivili, a při téže příležitosti při společném zlém nakládání s Janem V-em, vztáhnuvše na něho ruku, těžké ublížení na těle spojené s nezpůsobilostí k povolání po dobu aspoň 20 dnů mu přivodili, při čemž nelze dokázati, kdo mu těžce ublížil, — čímž prý spáchali zločiny veřejného násilí podle § 81 a zločin těžkého uškození na těle podle § 157 tr. zák.